

PARISINA

A l'Americana.

—Que simpatic és l'Harrison! És un xicot que val molt!

—Quánt?

—Dos milions.

(Dib. d'IDA.)

ELS INVENTS DEL SENYOR ESTEVE

El senyor Esteve estava cap-ficat. Fins a alta hora de la nit no's movia del seu quarto d'operacions... aritméticas, fent números y trassant planos. Aixó a la seva dona l'indignava: aquell homenet ja no se'n cuidava d'ella, darrera ls seus invents; ell, que abans li feya carícias de totes menas y li deya aquelles paraulas de substancia confitada...

Peró l' seu marit no l'escoltava. Entregat en brassos de la ciencia (com deya ell), tenia una idea fixa y l'esperansa de l'èxit l'animava.

Era l'prototipo de l'inventor, encara que va comensar un xich massa tart a prototiparse. Havía passat la seva joventut y repicó ficat en el negoci de vetas y fils que portavan entre ell y la dona, y alló pera ells era pitjor que portar els gegants; fins que decidiren retirarse y disfrutar tranquilament el petit capital que possehian. A ne l' senyor Esteve la nova vida comensá a cansarlo, y per matar el temps (assessinat cómodo y sense conseqüencias) se dedicá a llegir llibres y revistas de carácter científich; y aqueix carácter tant va captivarlo, que al cap de poch temps ja se sentia iluminat pel foch de l'inspiració.

De primer va inventar un sabonet (que tant tenia de sabó com de net), compost de sal-fumant, cals y vidre picat, ab el qual, sense auxili de navaja, s'afaitava en sech y més aviat que un mossega, a l'home més raspós, tant sols ab una passada. Al mateix temps que era ràpit, el procediment implicava una gran baratura, ja que ab una sola pastilla, que's podria vendre a ral n'hi havia pera mitja vida. Realizadas las provas ab el porter de casa seva, un trist burot (més burot que trist), que del seu empleo'n deya perteneixer a la burocracia, donaren un resultat tant desastrós (la pell y tot va anar a terra), que l' pobre burot, indig-

nat, va jurar que may més li tornarian a pendre'l pel.

Veyent que l' sabó no anava, va idear un aparato especial format per dos brassos de fusta que, colocats convenientment y en combinació ab un rellotge, actuarían de despertador fent certas pesigollas a la persona que s'hagués de despertar, sent aqueix sistema més ventajós que l' de la campaneta dels despertadors usuals, per lo suau del procediment. Tractantse d'un negoci de més importancia que l' sabó, va fundar una Societat per accions, y al cap d'un any encara's guardava las accions y la funda. No tenia esperit comercial. En lo successiu es dedicaria a la ciencia per la ciencia: aixó de negociar ab els invents ho deixaria per la genteta.

Y fou alashoras que se li ocorregué l' gran invent: la completa solució de la navegació aérea. Figureuvos un animalás (no'm refereixo al senyor Esteve), en forma d'una au gegantina, que pera ferla anar enlaire's feya passar una corrent eléctrica desde una pila de pilas colocadas en el seu ventre a una bobina instalada en el cap a certa distancia d'un imá que, al atréurela, feya pujar l'aucellot fins a l'alsaria desitjada, lo que podria comprobarse per medi d'un barómetro a la vista. Llavoras s'obrirían unas alas y l'animalot s'aguantaria com un paracaídas; s'interromperia la corrent y es faria anar a una altra bobina colocada en el bech, ab el seu imá al davant, que, al atraurela, faria avansar l'aucellot, a n'el que per medi d'unas bridas se li donaria la direcció que's volgués. Ja tenia, donchs, resolt el problema dels dirigibles.

Peró encara havia resolt un altre problema de molta més importancia, y alló si que era capás de fer quedar parat a un tranvia. Fins alashoras las ascensions aéreas es tenian de fer en dias de calma: donchs ab el seu aparato's podria passejar per l'espai en mitj de l'huracá més furient. Un joch de manxas accionadas ab els peus, degudament reguladas, neutralisarian, bufant cap endarrera l'esbranzida del vent a totes las velocitats.

¿Qué tal? Donchs bé: ab tota aqueixa armamenta dintre un carro es va dirigir al Tibidabo un dia de Mars, en que bufava desencadenat un vent horrible. Jo l' vaig trobar y anava a interrogarlo ab la natural extranyesa; peró ell va fer com

—No sé com els governs permeten aquets espectacles tan... tan... inmorals.

Preparatius de Primavera.

(Dib. d'APELES MESTRES.)

que no'm veyia. No l'acompanyava ningú. Crech que l' seu intent era pujar enlayre ab l'aparato a dos ó tres mil metros, dirigirse a la plassa de Catalunya, allí evolucionar davant d'un públich sempre creixent, extranyat de veure'l

vent vensut per aquella l'estiassa y després baixar al mitj de tothom y rebre l'ovació que li faria la multitud, que de segur el portaria en brassos a casa seva.

El plan era manífich. Jo no sé si l'